

Hospodskéj

Jaroslav Hutka

Lidi to je hmota která se sama sežírá
lidi to je kus zlata který se samo vykrádá
Nemyslej na samotu každej na svou smrt zapomíná
v mý hospodě je špína a špína slunce nehledá

Jsem hospodskéj tohodle světa svět je zakouřená hospoda
o čtvrtý k ránu zpitá a z alkoholů šílená
Podávám všechny lihoviny ale já je navynalez
svět to je kopec hlíny a v dopoledním slunci kocoviny

Podávám fantastická jídla ty podpoří vaše pudy
v mým koření je ta pravá síla právo silnějšího nejsou bludy
Strop hospody je falešná ústava a židle jsou policajti
každýmu vládne ústava to hlídaj policajti
Místo světla svítím strachem ten osvětluje všechny tváře
a lidi lidi přijdou zase strach lidi k hospodě váže

Hospoda je domov náš žitím se chceme pobavit
todle ví každej z nás todle si nenecháme vzít
A z nenávisti se tloustne žádost bystrí oči
vražděním ti svalstvo zhoustne a lidi jsou samý svaly
a lidská kůže furt tloustne tuční necitlivostí
a pro mládí pro mládí mám zvláštní porce mládí je všech nás radostí

Místo soli používám závist mám ji v kuchyni plný pytle
A lidi sem táhne nenávist všichni si žijou vesele
A tuláky si sem nosím svázaný do kozelce
ty tuláky co choděj bosi nad jejich kostmi jsou pravý recepce

Má hospoda nemá okna a nesvítí sem slunce
tady se každej s každým potká tady se podávaj ruce
Do mý hospody choděj všichni až na jednoho vandráka
v mý hospodě se opíjí každej až na toho věčného tuláka
Ten kdo má v hlavě tisíc sluncí chráněnej věčným hladem
Ten blázen co se vydal k slunci Ikarus mi není vítaným hostem

Jsem hospodskéj tohodle světa svět je zakouřená hospoda
o čtvrtý ráno zpitá a z alkoholů šílená
Podávám všechny lihoviny ale já je navynalez
svět to je kopec hlíny a v dopoledním slunci kocoviny